Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 3 października 2019 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Układ stowarzyszeniowy EWG–Turcja – Decyzja nr 2/76 – Artykuł 7 – Decyzja nr 1/80 – Artykuł 13 – Klauzule „standstill” – Nowe ograniczenie – Pobieranie, rejestrowanie i przechowywanie w centralnym zbiorze danych danych biometrycznych obywateli tureckich – Nadrzędne względy interesu ogólnego – Cel polegający na zapobieganiu przestępstwom związanym z fałszowaniem tożsamości i dokumentów oraz zwalczaniu tych przestępstw – Artykuły 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do poszanowania życia prywatnego – Prawo do ochrony danych osobowych – Proporcjonalność

W sprawie C-70/18

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Raad van State (radę stanu, Niderlandy) postanowieniem z dnia 31 stycznia 2018 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 2 lutego 2018 r., w postępowaniu:

**Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid**

przeciwko

**A,**

**B,**

**P,**

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: J.C. Bonichot, prezes izby, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawczyni), wiceprezes Trybunału, C. Toader, A. Rosas i M. Safjan, sędziowie,

rzecznik generalny: G. Pitruzzella,

sekretarz: M. Ferreira, główna administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 17 stycznia 2019 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

– w imieniu A, B i P przez D. Schaapa, advocaat,

– w imieniu rządu niderlandzkiego przez M.K. Bulterman i M.A.M. de Ree, działające w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: niderlandzki.

– w imieniu rządu duńskiego przez J. Nymanna-Lindegrena, M. Wolff oraz P. Ngo, działających w charakterze pełnomocników,

– w imieniu Irlandii przez A. Joyce'a, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez D. Fennelly'ego, barrister,

– w imieniu rządu Zjednoczonego Królestwa początkowo przez R. Fadoju, a następnie przez S. Brandona, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez D. Blundella, barrister,

– w imieniu Komisji Europejskiej przez G. Wilsa, D. Martina i H. Kranenborga, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 2 maja 2019 r.,

wydaje następujący

## Wyrok

1 Niniejszy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 7 decyzji nr 2/76 z dnia 20 grudnia 1976 r. wydanej przez Radę Stowarzyszenia utworzoną na podstawie Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisanego w dniu 12 września 1963 r. w Ankarze przez Republikę Turcji z jednej strony i przez państwa członkowskie Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (EWG) oraz Wspólnotę z drugiej strony, zawartego, zatwierdzonego i ratyfikowanego w imieniu tej ostatniej decyzją Rady 64/732/EWG z dnia 23 grudnia 1963 r. (Dz.U. 1964, 217, s. 3685) (zwanego dalej „układem stowarzyszeniowym") oraz art. 13 decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia.

2 Wniosek ten złożono w ramach dwóch sporów między, odpowiednio, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (sekretarzem stanu ds. sprawiedliwości i bezpieczeństwa, Niderlandy) (zwanym dalej „sekretarzem stanu") i A oraz sekretarzem stanu a B i P w przedmiocie obowiązku współdziałania przy pobieraniu danych biometrycznych A i B w celu uzyskania zezwolenia na pobyt na czas określony w Niderlandach.

## Ramy prawne

### *Prawo Unii*

#### *Układ stowarzyszeniowy*

3 Artykuł 12 układu stowarzyszeniowego, zawarty w tytule II w rozdziale 3, zatytułowanym „Inne postanowienia o charakterze gospodarczym", stanowi:

„Umawiające się strony uzgadniają, że uwzględnią art. [39], [40] i [41 WE], aby osiągnąć stopniowo swobodny przepływ pracowników" [tłumaczenie nieoficjalne].

*Decyzja nr 2/76*

4 Artykuł 1 decyzji nr 2/76, dotyczący wykonania art. 12 układu stowarzyszeniowego, stanowi:

„1. Decyzja ta ustanawia, w odniesieniu do pierwszego etapu, zasady stosowane w celu wdrożenia art. 36 [protokołu dodatkowego, podpisanego w dniu 23 listopada 1970 r. w Brukseli oraz zawartego, zatwierdzonego i ratyfikowanego w imieniu Wspólnoty rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2760/72 z dnia 19 grudnia 1972 r. (Dz.U. 1972, L 293, s. 1)].

2. Ów pierwszy etap będzie trwał cztery lata, od dnia 1 grudnia 1976 r.” [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej decyzji poniżej].

5 Artykuł 7 tej decyzji stanowi:

„Państwa członkowskie Wspólnoty i [Republika Turcji] nie mogą wprowadzać nowych ograniczeń w zakresie warunków dostępu do rynku pracy pracowników, którzy przebywają i są zatrudnieni na ich właściwych terytoriach zgodnie z prawem”.

6 Artykuł 11 tej decyzji ma następujące brzmienie:

„Na rok przed zakończeniem pierwszego etapu i w świetle wyników uzyskanych w jego trakcie Rada Stowarzyszenia rozpocznie rozmowy w celu określenia treści następnego etapu i zapewnienia wykonania decyzji dotyczącej tego etapu w dniu zakończenia pierwszego etapu. Przepisy tej decyzji stosuje się do czasu rozpoczęcia kolejnego etapu”.

7 Zgodnie z art. 13 decyzji nr 2/76 decyzja ta weszła w życie w dniu 20 grudnia 1976 r.

*Decyzja nr 1/80*

8 Sekcja 1 decyzji nr 1/80, zatytułowana „Kwestie dotyczące zatrudnienia i swobodnego przepływu pracowników”, zawarta w rozdziale II, zatytułowanym „Przepisy o charakterze socjalnym”, obejmuje art. 13, który stanowi:

„Państwa członkowskie Wspólnoty i [Republika Turcji] nie mogą wprowadzać nowych ograniczeń w zakresie warunków dostępu do rynku pracy pracowników i członków ich rodzin, którzy przebywają i są zatrudnieni na ich właściwych terytoriach zgodnie z prawem” [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej decyzji poniżej].

9 Zgodnie z art. 14 ust. 1 tej decyzji, który także figuruje w rzeczonej sekcji 1:

„Postanowienia niniejszej sekcji stosuje się z zastrzeżeniem ograniczeń uzasadnionych względami porządku, bezpieczeństwa i zdrowia publicznego”.

10 Zgodnie z art. 16 ust. 1 decyzji nr 1/80 przepisy sekcji 1 rozdziału II tej decyzji stosuje się od dnia 1 grudnia 1980 r.

*Dyrektywa 95/46/WE*

11 Artykuł 2 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. 1995, L 281, s. 31) stanowi:

„Do celów niniejszej dyrektywy:

a) »dane osobowe« oznacza[ją] wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej (»osoby, której dane dotyczą«); osoba możliwa do zidentyfikowania to osoba, której tożsamość można ustalić bezpośrednio lub pośrednio, szczególnie przez powołanie się na numer identyfikacyjny lub jeden bądź kilka szczególnych czynników określających jej fizyczną, fizjologiczną, umysłową, ekonomiczną, kulturową lub społeczną tożsamość;

b) »przetwarzanie danych osobowych« (»przetwarzanie«) oznacza każdą operację lub zestaw operacji dokonywanych na danych osobowych przy pomocy środków zautomatyzowanych lub innych, jak np. gromadzenie, rejestracja, porządkowanie, przechowywanie, adaptacja lub modyfikacja, odzyskiwanie, konsultowanie, wykorzystywanie, ujawnianie poprzez transmisję, rozpowszechnianie lub udostępnianie w inny sposób, układanie lub kompilowanie, blokowanie, usuwanie lub niszczenie;

c) »zbiór danych« (»zbiór«) oznacza każdy uporządkowany zestaw danych osobowych, dostępnych według określonych kryteriów, scentralizowanych, zdecentralizowanych lub rozproszonych funkcjonalnie lub geograficznie;

[…]”.

*Rozporządzenie (WE) nr 767/2008*

12 Artykuł 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego systemu informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS) (Dz.U. 2008, L 218, s. 60) stanowi:

„Celem VIS jest poprawa realizacji wspólnej polityki wizowej, poprawa współpracy konsularnej i [poprawa] procesu konsultacji pomiędzy centralnymi organami wizowymi poprzez ułatwienie wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi o wnioskach i związanych z nimi decyzjach, w celu:

[…]

c) ułatwienia walki z nadużyciami;

[…].

*Rozporządzenie (UE) 2019/817*

13 Artykuł 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/817 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie ustanowienia ram interoperacyjności systemów informacyjnych UE w obszarze granic i polityki wizowej oraz zmieniającego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008, (UE) 2016/399, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240, (UE) 2018/1726, (UE) 2018/1861 oraz decyzje Rady 2004/512/WE i 2008/633/WSiSW (Dz.U. 2019, L 135, s. 27) stanowi:

„1. Poprzez zapewnienie interoperacyjności niniejsze rozporządzenie służy następującym celom:

a) poprawie skuteczności i wydajności kontroli granicznych na granicach zewnętrznych;

b) przyczynieniu się do zapobiegania nielegalnej imigracji i jej zwalczania;

[…]

2. Cele, o których mowa w ust. 1, są osiągane przez:

a) zapewnienie poprawnej identyfikacji osób;

b) wspieranie walki z oszustwami dotyczącymi tożsamości;

[…]”.

***Prawo niderlandzkie***

14 Zgodnie z art. 106a ust. 1 Vreemdelingwet 2000 (ustawy o cudzoziemcach z 2000 r.) z dnia 23 listopada 2000 r. (Stb. 2000, nr 495), zmienionej wet tot wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 in verband met de uitbreiding van het gebruik van biometrische kenmerken in de vreemdelingenketen in verband met het verbeteren van de identiteitsvaststelling van de vreemdeling (ustawą o zmianie ustawy o cudzoziemcach z 2000 r. w zakresie dotyczącym szerszego wykorzystania identyfikatorów biometrycznych w ramach współpracy między organami właściwymi w sprawach cudzoziemców celem poprawy procesu identyfikacji cudzoziemców) z dnia 11 grudnia 2013 r. (Stb. 2014, nr 2) (zwanej dalej „ustawą o cudzoziemcach”):

„W przypadku gdy rozporządzenia europejskie dotyczące danych biometrycznych wskazane w art. 1 nie przewidują takiej możliwości, można pobrać i przetwarzać wizerunek twarzy oraz obraz dziesięciu odcisków palców cudzoziemca dla ustalenia jego tożsamości w celu wykonania niniejszej ustawy. Wizerunek twarzy oraz obraz odcisków palców porównuje się z tymi, które znajdują się w zbiorze danych dotyczących cudzoziemców”.

15 Artykuł 107 ustawy o cudzoziemcach stanowi:

„1. Ustanawia się zbiór danych dotyczących cudzoziemców, którym administruje minister. Zbiór danych dotyczących cudzoziemców zawiera:

a) wizerunki twarzy oraz obrazy odcisków palców, o których mowa w art. 106a ust. 1;

[…]

2. Zbiór danych dotyczących cudzoziemców służy przetwarzaniu:

a) danych, o których mowa w ust. 1 lit. a), dla wykonania niniejszej ustawy, ustawy Królestwa [Niderlandów] o obywatelstwie niderlandzkim oraz przepisów wydanych na ich podstawie;

[…]

5. Bez uszczerbku dla celu wskazanego w ust. 2 lit. a) […] dane określone w ust. 1 lit. a) mogą być udostępniane jedynie w celach:

[…]

c) wykrywania i ścigania przestępstw;

[…].

6. W przypadkach, o których mowa w ust. 5 lit. c), dane ze zbioru danych dotyczących cudzoziemców odnoszące się do odcisków palców cudzoziemca można przekazać jedynie do celów wykrywania i ścigania przestępstw, w przypadku których można zastosować środek w postaci tymczasowego aresztowania, na podstawie pisemnego zezwolenia sędziego śledczego wydanego na wniosek prokuratora, oraz:

a) jeśli istnieje rozsądne podejrzenie, że podejrzany jest cudzoziemcem; lub

b) jeśli leży to w interesie śledztwa, w przypadku gdy w toku dochodzenia wstępnego nie zrobiono postępów lub gdy szybkie wyniki są niezbędne dla wyjaśnienia przestępstwa.

[…]”.

16 Artykuł 8.34 Vreemdelingenbesluit 2000 (rozporządzenia o cudzoziemcach z 2000 r.) z dnia 23 listopada 2000 r. (Stb. 2000, nr 497) stanowi:

„1. Urzędnicy odpowiedzialni za prowadzenie zbioru danych dotyczących cudzoziemców mają bezpośredni dostęp do wizerunków twarzy i obrazów odcisków palców zawartych w tym zbiorze danych w zakresie, w jakim dostęp do niego jest im niezbędny do należytego wykonywania powierzonych im zadań i w jakim minister upoważnił ich do tego.

[…]”.

17 Zgodnie z art. 8.35 rozporządzenia o cudzoziemcach z 2000 r.:

„Okres przechowywania wizerunków twarzy i obrazów odcisków palców znajdujących się w zbiorze danych dotyczących cudzoziemców nie przekracza:

a) pięciu lat od dnia odrzucenia wniosku o zezwolenie na pobyt na czas określony;

b) w przypadku legalnego pobytu – pięciu lat od dnia, w którym można wykazać, że cudzoziemiec, którego legalny pobyt zakończył się, opuścił terytorium Niderlandów; lub

c) w przypadku gdy cudzoziemcowi zakazano wjazdu lub gdy uznano go za osobę niepożądaną – pięciu lat od upływu okresu ważności zakazu wjazdu lub uznania za osobę niepożądaną”.

18 Sąd odsyłający wskazuje, że obywatele państw trzecich, którzy pragną przebywać w Niderlandach przez okres przekraczający 90 dni w ramach zwykłego pobytu, muszą co do zasady posiadać zezwolenie na pobyt na czas określony w chwili wjazdu na to terytorium.

19 Ponadto sąd ów wyjaśnia, że zgodnie z art. 54 ust. 1 lit. c) ustawy o cudzoziemcach w związku z art. 1.31 rozporządzenia o cudzoziemcach z 2000 r. obywatel państwa trzeciego, który składa wniosek o zezwolenie na pobyt na czas określony, jest zobowiązany, w chwili złożenia wniosku, do współdziałania przy pobieraniu i przetwarzaniu jego danych biometrycznych.

## Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

20 W dniu 15 listopada 2013 r. spółka prawa niderlandzkiego złożyła w imieniu A, obywatela tureckiego, wniosek o udzielenie A zezwolenia na pobyt na czas określony w celu wykonywania przez niego pracy najemnej w Niderlandach.

21 Decyzją z dnia 28 marca 2014 r. sekretarz stanu uwzględnił ten wniosek. Decyzja ta uzależniała jednak udzielenie zezwolenia na pobyt na czas określony od spełnienia warunku, że A przekaże pewne dane biometryczne, mianowicie wizerunek twarzy oraz obraz dziesięciu odcisków palców. A współdziałał przy pobraniu danych biometrycznych i otrzymał zezwolenie na pobyt na czas określony w Niderlandach.

22 B jest obywatelem tureckim, którego małżonka, P, mieszka w Niderlandach i posiada podwójne obywatelstwo tureckie i niderlandzkie. W dniu 17 lutego 2014 r. P złożyła wniosek o zezwolenie na pobyt na czas określony dla B w celu połączenia rodziny.

23 Sekretarz stanu początkowo odrzucił ten wniosek. B i P wnieśli na tę decyzję odmowną skargę administracyjną. Decyzją z dnia 4 kwietnia 2014 r. sekretarz stanu uznał rzeczoną skargę za zasadną i uwzględnił wniosek o zezwolenie na pobyt na czas określony, uzależniając udzielenie go od spełnienia warunku, że B przekaże pewne dane biometryczne, mianowicie wizerunek twarzy oraz obraz dziesięciu odcisków palców. B współdziałał przy pobraniu danych biometrycznych i otrzymał zezwolenie na pobyt na czas określony w Niderlandach.

24 A z jednej strony oraz B i P z drugiej strony wnieśli do sekretarza stanu skargi administracyjne na jego decyzje z dnia 28 marca i 4 kwietnia 2014 r. w zakresie, w jakim zobowiązywały one, odpowiednio, A i B do współdziałania przy pobieraniu ich danych biometrycznych, aby mogli oni otrzymać zezwolenie na pobyt na czas określony w Niderlandach.

25 Decyzjami z dnia 23 grudnia 2014 r. i 6 stycznia 2015 r. sekretarz stanu oddalił skargi wniesione, odpowiednio, przez B i P z jednej strony oraz przez A z drugiej strony.

26 A z jednej strony oraz B i P z drugiej strony wnieśli skargi na te dwie decyzje do rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam (sądu w Hadze, ośrodka zamiejscowego w Rotterdamie, Niderlandy).

27 Wyrokami z dnia 3 lutego 2016 r. rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam (sąd w Hadze, ośrodek zamiejscowy w Rotterdamie) uznał te skargi za zasadne. Ów sąd orzekł, że uregulowania krajowe zobowiązujące do pobierania, rejestrowania i przechowywania w centralnym zbiorze danych danych biometrycznych obywateli tureckich stanowią „nowe ograniczenie" w rozumieniu art. 7 decyzji nr 2/76 oraz art. 13 decyzji nr 1/80. Ponadto rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam (sąd w Hadze, ośrodek zamiejscowy w Rotterdamie) uznał w istocie, że rozpatrywany środek nie jest proporcjonalny do zamierzonego zasługującego na ochronę celu, jakim jest zapobieganie przestępstwom związanym z fałszowaniem tożsamości i dokumentów oraz zwalczanie tych przestępstw. W konsekwencji rzeczony sąd, po pierwsze, stwierdził nieważność decyzji sekretarza stanu z dnia 28 marca i 4 kwietnia 2014 r. w zakresie, w jakim wymagały one, aby A i B współdziałali przy

pobraniu ich danych biometrycznych, a po drugie, nakazał sekretarzowi stanu usunięcie ich danych biometrycznych z centralnego zbioru danych w terminie sześciu tygodni od dnia doręczenia wspomnianych wyroków.

28 Sekretarz stanu odwołał się od owych wyroków z dnia 3 lutego 2016 r. do Raad van State (rady stanu, Niderlandy).

29 Sąd odsyłający stwierdza, że uregulowania krajowe przewidujące pobieranie, rejestrowanie i przechowywanie w centralnym zbiorze danych danych biometrycznych obywateli państw trzecich stanowią „nowe ograniczenie" w rozumieniu art. 7 decyzji nr 2/76 oraz art. 13 decyzji nr 1/80. Przypomina on, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału takie ograniczenie jest zakazane, chyba że jest ono uzasadnione nadrzędnym względem interesu ogólnego, jest właściwe do zapewnienia realizacji zamierzonego celu zasługującego na ochronę i nie wykracza poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia. W związku z tym, wychodząc z założenia, że omawiane uregulowania realizują cel zasługujący na ochronę i są właściwe do jego osiągnięcia, sąd odsyłający zastanawia się, czy pobieranie, rejestrowanie i przechowywanie w centralnym zbiorze danych danych biometrycznych obywateli państw trzecich przewidziane w tych przepisach nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu polegającego na zapobieganiu przestępstwom związanym z fałszowaniem tożsamości i dokumentów oraz zwalczaniu tych przestępstw. Zdaniem sądu odsyłającego w zakresie, w jakim pobieranie i przetwarzanie danych biometrycznych stanowi przetwarzanie danych osobowych w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 95/46, oraz zważywszy, że dane te należą do szczególnej kategorii danych w rozumieniu art. 8 ust. 1 tej dyrektywy, odstępstwa od ochrony tych danych oraz jej ograniczenia powinny zawierać się w granicach tego, co jest ściśle konieczne, zgodnie z orzecznictwem Trybunału bazującym na wyroku z dnia 21 grudnia 2016 r., Tele2 Sverige i Watson i in. (C-203/15 i C-698/15, EU:C:2016:970, pkt 96).

30 Ponadto w zakresie, w jakim uregulowania krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym pozwalają pod pewnymi warunkami na przekazanie osobom trzecim danych biometrycznych obywateli tureckich w celu wykrywania i ścigania przestępstw, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy takie uregulowania stanowią „nowe ograniczenie" w rozumieniu art. 7 decyzji nr 2/76 oraz art. 13 decyzji nr 1/80, a jeśli tak, to czy takie ograniczenie jest proporcjonalne do zamierzonego celu. W tym względzie sąd odsyłający zastanawia się w szczególności, czy można uznać, że wpływ tych uregulowań na dostęp obywateli tureckich do rynku pracy w Niderlandach jest zbyt niepewny i pośredni, aby można było stwierdzić istnienie „nowego ograniczenia" w rozumieniu tych przepisów.

31 W tych okolicznościach Raad van State (rada stanu) postanowiła zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) a) Czy, odpowiednio, art. 7 [decyzji nr 2/76] i art. 13 [decyzji nr 1/80] należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie stoją na przeszkodzie stosowaniu uregulowań krajowych przewidujących ogólną możliwość przetwarzania i przechowywania danych biometrycznych należących do obywateli państw trzecich, w tym obywateli Turcji, w zbiorze danych w rozumieniu [art. 2 lit. c)] [dyrektywy 95/46], ponieważ takie uregulowania krajowe nie wykraczają poza to, co jest konieczne dla realizacji [zamierzonego] zgodnego z prawem celu polegającego na zapobieganiu i zwalczaniu przestępstw związanych z fałszowaniem tożsamości i dokumentów?

b) Czy ma przy tym znaczenie fakt, że okres przechowywania danych biometrycznych jest związany z czasem trwania legalnego lub nielegalnego pobytu obywateli państw trzecich, w tym obywateli tureckich?

2) Czy, odpowiednio, art. 7 [decyzji nr 2/76] i art. 13 [decyzji nr 1/80] należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie krajowe nie stanowi ograniczenia w rozumieniu powyższych przepisów, w przypadku gdy jego wpływ na dostęp do rynku pracy, w rozumieniu powyższych przepisów, jest zbyt niepewny i pośredni, aby uznać, że dostęp ten został utrudniony?

3) a) Jeżeli odpowiedź na pytanie drugie będzie brzmiała, że uregulowanie krajowe umożliwiające udostępnianie zgromadzonych w zbiorze danych biometrycznych obywateli państw trzecich, w tym obywateli Turcji, osobom trzecim dla celów zapobiegania przestępstwom, wykrywania ich i prowadzenia dochodzenia w ich przedmiocie – w tym także w odniesieniu do przestępstw o charakterze terrorystycznym – jest nowym ograniczeniem, to czy art. 52 ust. 1 w związku z art. 7 i art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, iż przepisy te stoją na przeszkodzie stosowaniu takiego uregulowania krajowego?

b) Czy ma przy tym znaczenie fakt, że dany obywatel, w momencie zatrzymania go jako podejrzanego o popełnienie przestępstwa, będzie posiadać przy sobie kartę pobytu, na której są zapisane jego dane biometryczne?".

## W przedmiocie pytań prejudycjalnych

### *W przedmiocie pytania pierwszego*

32 Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 7 decyzji nr 2/76 oraz art. 13 decyzji nr 1/80 należy interpretować w ten sposób, że uregulowania krajowe takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, które uzależniają wydanie zezwolenia na pobyt na czas określony na rzecz obywateli państw trzecich, w tym obywateli tureckich, od spełnienia warunku, że ich dane biometryczne będą pobierane, rejestrowane i przechowywane w centralnym zbiorze danych, stanowią „nowe ograniczenie" w rozumieniu tych przepisów, a jeśli tak, to czy takie uregulowania mogą być uzasadnione celem polegającym na zapobieganiu przestępstwom związanym z fałszowaniem tożsamości i dokumentów oraz zwalczaniu tych przestępstw.

33 W tym względzie należy przypomnieć na wstępie, że klauzula „standstill" przewidziana zarówno w art. 7 decyzji nr 2/76, jak i w art. 13 decyzji nr 1/80 zakazuje w sposób ogólny ustanawiania wszelkich nowych przepisów krajowych, których celem lub skutkiem byłoby poddanie korzystania przez obywateli tureckich ze swobody przepływu pracowników na terytorium krajowym wymogom bardziej restrykcyjnym niż te, które obowiązywały względem nich w chwili wejścia w życie wspomnianych decyzji w stosunku do danego państwa członkowskiego (wyrok z dnia 7 sierpnia 2018 r., Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, pkt 39).

34 Trybunał orzekł już, po pierwsze, że art. 7 decyzji nr 2/76 ma zastosowanie ratione temporis do przepisów krajowych wprowadzonych w okresie od 20 grudnia 1976 r. do 30 listopada 1980 r., a po drugie, że art. 13 decyzji nr 1/80 ma zastosowanie ratione temporis do przepisów krajowych wprowadzonych od dnia 1 grudnia 1980 r., to jest daty wejścia w życie tej decyzji (wyrok z dnia 7 sierpnia 2018 r., Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, pkt 48).

35 W niniejszej sprawie z postanowienia odsyłającego wynika, że uregulowania krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym wprowadzono po dniu wejścia w życie decyzji nr 1/80 w Niderlandach.

36 Oznacza to, że omawiane uregulowania są ratione temporis objęte zakresem stosowania art. 13 decyzji nr 1/80, a zatem w ramach odpowiedzi na pytanie pierwsze należy dokonać wykładni wyłącznie tego ostatniego przepisu.

37 Jak przypomniano w pkt 33 niniejszego wyroku, przewidziana w art. 13 decyzji nr 1/80 klauzula „standstill" zakazuje w sposób ogólny ustanawiania wszelkich nowych przepisów krajowych, których celem lub skutkiem byłoby poddanie korzystania przez obywateli tureckich ze swobody przepływu pracowników na terytorium krajowym wymogom bardziej restrykcyjnym niż te, które obowiązywały względem nich w chwili wejścia w życie wspomnianej decyzji w stosunku do danego państwa członkowskiego (wyrok z dnia 29 marca 2017 r., Tekdemir, C-652/15, EU:C:2017:239, pkt 25).

38 Trybunał uznał też, że przepis ten stoi na przeszkodzie wprowadzaniu do uregulowań państwa członkowskiego, począwszy od dnia wejścia w życie w danym państwie członkowskim decyzji nr 1/80, jakichkolwiek nowych ograniczeń w wykonywaniu swobody przepływu pracowników, w tym ograniczeń dotyczących wymogów materialnych lub proceduralnych w zakresie pierwszego zezwolenia na wjazd na terytorium tego państwa członkowskiego obywateli tureckich zamierzających korzystać w nim z tej swobody (wyrok z dnia 7 listopada 2013 r., Demir, C-225/12, EU:C:2013:725, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).

39 Poza tym z orzecznictwa Trybunału wynika, że uregulowanie krajowe zaostrzające warunki łączenia rodzin pracowników tureckich legalnie zamieszkałych w danym państwie członkowskim w stosunku do warunków mających zastosowanie w chwili wejścia w życie w tym państwie członkowskim decyzji nr 1/80 stanowi „nowe ograniczenie" w rozumieniu art. 13 tej decyzji w korzystaniu przez tych pracowników tureckich ze swobody przepływu pracowników w rzeczonym państwie członkowskim (wyrok z dnia 29 marca 2017 r., Tekdemir, C-652/15, EU:C:2017:239, pkt 31).

40 W niniejszym przypadku rozpatrywane w postępowaniu głównym uregulowania krajowe, co do których stwierdzono w pkt 35 niniejszego wyroku, że wprowadzono je w Niderlandach po dniu wejścia w życie w tym państwie członkowskim decyzji nr 1/80, przewidują, że obywatele państw trzecich, w tym obywatele tureccy, którzy chcą przebywać w Niderlandach przez okres dłuższy niż 90 dni, muszą uzyskać wcześniej zezwolenie na pobyt na czas określony. Z postanowienia odsyłającego wynika zaś, że wydanie takiego zezwolenia jest uzależnione od spełnienia warunku, by obywatele ci współdziałali przy pobieraniu ich danych biometrycznych, mianowicie dziesięciu odcisków palców i wizerunku twarzy. Dane te są następnie rejestrowane i przechowywane w centralnym zbiorze danych w celu zapobiegania przestępstwom związanym z fałszowaniem tożsamości i dokumentów oraz zwalczania tych przestępstw.

41 Tym samym wspomniane uregulowania czynią warunki pierwszego zezwolenia na wjazd na terytorium Niderlandów względem obywateli tureckich bardziej restrykcyjnymi niż te, które miały do nich zastosowanie w chwili wejścia w życie decyzji nr 1/80 w Niderlandach.

42 W postępowaniu głównym z postanowienia odsyłającego wynika, że wydanie zezwoleń na pobyt na czas określony dla A i B celem, odpowiednio, wykonywania pracy najemnej w Niderlandach oraz skorzystania z połączenia rodziny z P w tym państwie członkowskim, było uzależnione od spełnienia warunku, że A i B przekażą swoje dane biometryczne.

43 W tych okolicznościach uregulowania krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym stanowią „nowe ograniczenie" w rozumieniu art. 13 decyzji nr 1/80.

44 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem takie ograniczenie jest zakazane, chyba że wynika z ograniczeń, o których mowa w art. 14 tej decyzji, lub jest uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego, jest właściwe do zapewnienia realizacji zamierzonego celu i nie wykracza poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia (wyrok z dnia 7 sierpnia 2018 r., Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo).

45 Należy zatem zbadać, czy uregulowania krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym spełniają te przesłanki.

46 Po pierwsze, jeśli chodzi o kwestię, czy cel zamierzony przez uregulowania krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym, jakim jest zapobieganie przestępstwom związanym z fałszowaniem tożsamości i dokumentów oraz zwalczanie tych przestępstw, może stanowić nadrzędny wzgląd interesu ogólnego uzasadniający „nowe ograniczenie" w rozumieniu art. 13 decyzji nr 1/80, należy przypomnieć w pierwszej kolejności, że Trybunał orzekł już, że cel polegający na zapobieganiu nielegalnemu wjazdowi i nielegalnemu pobytowi stanowi taki nadrzędny wzgląd (wyrok z dnia 7 listopada 2013 r., Demir, C-225/12, EU:C:2013:725, pkt 41).

47 W drugiej kolejności – Trybunał orzekł też, że pobieranie i przechowywanie odcisków palców w ramach wydawania paszportów, aby zapobiec ich fałszowaniu i bezprawnemu z nich korzystaniu, stanowi realizację celu leżącego w interesie ogólnym uznanego przez Unię Europejską, mianowicie celu polegającego na uniemożliwieniu nielegalnego wjazdu osób na jej terytorium (zob. podobnie wyrok z dnia 17 października 2013 r., Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, pkt 36–38).

48 Wreszcie w trzeciej kolejności należy zaznaczyć, że prawodawca Unii przywiązuje wagę do zwalczania przestępstw związanych z fałszowaniem tożsamości, jak wynika to w szczególności z art. 2 lit. c) rozporządzenia nr 767/2008 i z art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 2019/817.

49 W tych okolicznościach cel polegający na zapobieganiu przestępstwom związanym z fałszowaniem tożsamości i dokumentów oraz zwalczaniu tych przestępstw może stanowić nadrzędny wzgląd interesu ogólnego mogący uzasadnić „nowe ograniczenie" w rozumieniu art. 13 decyzji nr 1/80.

50 Po drugie, jeśli chodzi o kwestię, czy uregulowania krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym są właściwe do zapewnienia realizacji tego celu, należy zauważyć, że pobieranie, rejestrowanie i przechowywanie w centralnym zbiorze danych dziesięciu odcisków palców oraz wizerunku twarzy obywateli państw trzecich pozwala na dokładne zidentyfikowanie danej osoby i wykrycie przestępstwa związanego z fałszowaniem tożsamości i dokumentów poprzez porównanie danych biometrycznych osoby wnioskującej o udzielenie zezwolenia na pobyt na czas określony z danymi zamieszczonymi we wspomnianym zbiorze danych.

51 Z powyższego wynika, że uregulowania krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym są właściwe do zapewnienia realizacji zamierzonego celu.

52 Po trzecie, co się tyczy kwestii, czy uregulowania krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym nie wykraczają poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu, należy upewnić się, że nie stanowią one – w imię celu, jakim jest zapobieganie przestępstwom związanym z fałszowaniem tożsamości i dokumentów oraz zwalczanie tych przestępstw – nieproporcjonalnego naruszenia prawa do poszanowania życia prywatnego w zakresie przetwarzania danych osobowych.

53 W tym względzie należy przypomnieć, że art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą") przewiduje w szczególności, że każdy ma prawo do poszanowania życia prywatnego. Zgodnie z art. 8 ust. 1 karty każdy ma prawo do ochrony danych osobowych, które go dotyczą.

54 Poszanowanie życia prywatnego w kontekście przetwarzania danych osobowych, uznane w art. 7 i 8 karty, odnosi się do wszelkich informacji dotyczących zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej (wyrok z dnia 9 listopada 2010 r., Volker und Markus Schecke i Eifert, C-92/09 i C-93/09, EU:C:2010:662, pkt 52).

55 Tak więc z jednej strony odciski palców oraz wizerunek twarzy osoby fizycznej są objęte tym pojęciem, jako że obiektywnie zawierają one unikalne informacje o osobach fizycznych i pozwalają na ich dokładne zidentyfikowanie (wyrok z dnia 17 października 2013 r., Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, pkt 27), a z drugiej strony czynności polegające na pobieraniu, rejestrowaniu i przechowywaniu w centralnym zbiorze danych odcisków palców oraz wizerunku twarzy obywateli państw trzecich stanowią przetwarzanie danych osobowych w rozumieniu art. 8 karty [zob. podobnie opinia 1/15 (Umowa UE–Kanada o danych PNR) z dnia 26 lipca 2017 r., EU:C:2017:592, pkt 123 i przytoczone tam orzecznictwo].

56 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ochrona prawa podstawowego do poszanowania życia prywatnego na poziomie Unii wymaga, aby odstępstwa od ochrony danych osobowych i jej ograniczenia zawierały się w granicach tego, co ściśle konieczne [opinia 1/15 (Umowa UE–Kanada o danych PNR) z dnia 26 lipca 2017 r., EU:C:2017:592, pkt 140 i przytoczone tam orzecznictwo].

57 W tym względzie należy zaznaczyć w pierwszej kolejności, że w celu zapobiegania przestępstwom związanym z fałszowaniem tożsamości i dokumentów oraz zwalczania tych przestępstw państwa członkowskie muszą sprawdzić tożsamość zadeklarowaną przez osobę wnioskującą o udzielenie zezwolenia na pobyt na czas określony. Jak wskazał w istocie rzecznik generalny w pkt 27 opinii, ów cel wymaga upewnienia się w szczególności, poprzez porównanie odcisków palców wnioskodawcy z odciskami figurującymi w centralnym zbiorze danych, że przed złożeniem tego wniosku wnioskodawca nie złożył, posługując się inną tożsamością, innego wniosku.

58 W drugiej kolejności – dane, o których mowa w uregulowaniach krajowych rozpatrywanych w postępowaniu głównym, ograniczają się do dziesięciu odcisków palców oraz wizerunku twarzy. Poza tym, że pobranie tych danych umożliwia zidentyfikowanie w wiarygodny sposób odnośnej osoby, nie ma ono charakteru intymnego ani nie wiąże się też dla tej osoby ze szczególnym dyskomfortem fizycznym lub psychicznym (zob. podobnie wyrok z dnia 17 października 2013 r., Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, pkt 48).

59 Zresztą sam prawodawca Unii przewidział, w szczególności w ramach rozporządzenia nr 767/2008, obowiązek przekazania przez osoby wnioskujące o wizy dziesięciu odcisków palców oraz wizerunku twarzy.

60 W trzeciej kolejności, co się tyczy zakresu uregulowań krajowych rozpatrywanych w postępowaniu głównym, z postanowienia odsyłającego wynika, że mają one zastosowanie zasadniczo do wszystkich obywateli państw trzecich, którzy chcą przebywać w Niderlandach przez okres dłuższy niż 90 dni lub którzy przebywają nielegalnie w tym państwie członkowskim.

61 W tym względzie należy zaznaczyć, że cel zamierzony przez te uregulowania, mianowicie zapobieganie przestępstwom związanym z fałszowaniem tożsamości i dokumentów obywateli państw trzecich oraz zwalczanie tych przestępstw, nie może być realizowany poprzez ograniczenie stosowania tych uregulowań do określonej kategorii obywateli państw trzecich. W związku z tym zakres uregulowań krajowych rozpatrywanych w postępowaniu głównym zapewnia skuteczne osiągnięcie zamierzonego celu.

62 W czwartej kolejności – z akt przedłożonych Trybunałowi wynika, że wyłącznie urzędnicy organów krajowych odpowiedzialnych za wdrożenie przepisów krajowych w dziedzinie cudzoziemców, tacy jak pracownicy urzędów konsularnych i placówek dyplomatycznych, którzy są należycie upoważnieni w tym zakresie przez właściwego ministra, mogą mieć dostęp do danych biometrycznych zawartych w centralnym zbiorze danych oraz wykorzystać te dane w celu ustalenia lub weryfikacji tożsamości obywateli państw trzecich w zakresie niezbędnym do wypełniania ich zadań.

63 Wreszcie w piątej kolejności, co się tyczy okresu przechowywania danych osobowych, odnośne uregulowania krajowe powinny w szczególności zawsze spełniać obiektywne kryteria ustanawiające związek między danymi osobowymi podlegającymi przechowywaniu a zamierzonym celem [opinia 1/15 (Umowa UE–Kanada o danych PNR) z dnia 26 lipca 2017 r., EU:C:2017:592, pkt 191].

64 W niniejszym przypadku uregulowania krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym przewidują, że dane biometryczne są przechowywane w centralnym zbiorze danych przez okres pięciu lat od dnia odrzucenia wniosku o zezwolenie na pobyt na czas określony, wyjazdu danej osoby po zakończeniu legalnego pobytu lub upływu okresu ważności zakazu wjazdu lub uznania za osobę niepożądaną. Dane biometryczne zostają niezwłocznie zniszczone w przypadku naturalizacji obywatela państwa trzeciego w trakcie jego pobytu w Niderlandach.

65 Należy zaznaczyć w tym względzie, że uregulowania krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym ustanawiają związek między okresem przechowywania danych biometrycznych a celem polegającym na zapobieganiu przestępstwom związanym z fałszowaniem tożsamości i dokumentów oraz zwalczaniu tych przestępstw.

66 Przechowywanie danych biometrycznych obywateli państw trzecich w czasie ich pobytu w Niderlandach jest bowiem uzasadnione ze względu na konieczność sprawdzenia w tym okresie tożsamości takich obywateli i legalności ich pobytu w tym państwie członkowskim zgodnie z ustawą o cudzoziemcach, w szczególności przy badaniu przedłużenia zezwolenia na pobyt. Ponadto, jak wskazał w istocie rzecznik generalny w pkt 30 opinii, taki okres przechowywania jest niezbędny, aby zapobiec składaniu wniosków o zezwolenie na pobyt na czas określony z wykorzystaniem tożsamości obywateli państw trzecich przebywających legalnie w Niderlandach.

67 Jeśli chodzi o przechowywanie danych biometrycznych obywateli państw trzecich przez okres pięciu lat od dnia odrzucenia ich wniosku o zezwolenie na pobyt na czas określony, ich wyjazdu po zakończeniu legalnego pobytu lub upływu okresu ważności zakazu wjazdu lub uznania za osobę niepożądaną wydanego w stosunku do nich, należy zaznaczyć, że taki okres przechowywania uniemożliwia w szczególności złożenie przez obywateli państw trzecich, którzy znaleźli się w takiej sytuacji, nowego wniosku z wykorzystaniem innej tożsamości.

68 W tym względzie wspomniany pięcioletni okres przechowywania nie jest nadmierny w świetle celu zamierzonego przez uregulowania krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym.

69 W tych okolicznościach uregulowania krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym nie wykraczają poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu polegającego na zapobieganiu przestępstwom związanym z fałszowaniem tożsamości i dokumentów oraz zwalczaniu tych przestępstw.

70 W świetle powyższych rozważań na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że art. 13 decyzji nr 1/80 powinno się interpretować w ten sposób, iż uregulowania krajowe takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, które uzależniają wydanie zezwolenia na pobyt na czas określony na rzecz obywateli państw trzecich, w tym obywateli tureckich, od spełnienia warunku, że ich dane biometryczne będą pobierane, rejestrowane i przechowywane w centralnym zbiorze danych, stanowią „nowe ograniczenie" w rozumieniu tego przepisu. Takie ograniczenie jest jednak uzasadnione celem polegającym na zapobieganiu przestępstwom związanym z fałszowaniem tożsamości i dokumentów oraz zwalczaniu tych przestępstw.

### *W przedmiocie pytania drugiego*

71 W ramach pytania drugiego sąd odsyłający zwraca się do Trybunału o wyjaśnienie, czy art. 7 decyzji nr 2/76 oraz art. 13 decyzji nr 1/80 należy interpretować w ten sposób, że uregulowania krajowe nie stanowią ograniczenia w rozumieniu tych przepisów, jeżeli ich wpływ na dostęp do rynku pracy jest zbyt niepewny i pośredni, aby można było uznać, że dostęp ten został utrudniony.

72 W szczególności z postanowienia odsyłającego wynika, że poprzez pytanie drugie ów sąd dąży w istocie do ustalenia, czy z uwagi na okoliczność, iż rozpatrywane w postępowaniu głównym uregulowania krajowe pozwalają również na przekazywanie osobom trzecim danych biometrycznych obywateli państw trzecich, w tym obywateli tureckich, w celu wykrywania i ścigania przestępstw, przepisy te stanowią „nowe ograniczenie" w rozumieniu tych przepisów.

73 Należy przypomnieć w tym względzie, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnieniem zwrócenia się do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym nie może być zamiar uzyskania opinii doradczych w odniesieniu do pytań o charakterze ogólnym czy hipotetycznym; winna nim być potrzeba związana nierozerwalnie z rzeczywistym rozstrzygnięciem sporu dotyczącego prawa Unii (wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., Tele2 Sverige i Watson i in., C-203/15 i C-698/15, EU:C:2016:970, pkt 130 i przytoczone tam orzecznictwo).

74 W niniejszej sprawie z postanowienia odsyłającego wynika, że uregulowania krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym przewidują w istocie, że przekazywanie osobom trzecim danych biometrycznych obywateli państw trzecich, w tym obywateli tureckich, w celu wykrywania i ścigania przestępstw jest dopuszczalne tylko w przypadku przestępstw, co do których można zastosować środek w postaci tymczasowego aresztowania, jeżeli przynajmniej istnieje podejrzenie, że obywatel państwa trzeciego dopuścił się takiego przestępstwa.

75 Tymczasem z postanowienia odsyłającego nie wynika, by A i B byli podejrzani o popełnienie przestępstwa ani by ich dane biometryczne przekazano osobom trzecim na podstawie art. 107 ust. 5 i 6 ustawy o cudzoziemcach. Rząd niderlandzki potwierdził zresztą podczas rozprawy przed Trybunałem, że nie wykorzystano danych biometrycznych A i B w ramach postępowania karnego.

76 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że pytanie drugie jest niedopuszczalne.

### *W przedmiocie pytania trzeciego*

77 Zważywszy, że stwierdzono niedopuszczalność pytania drugiego, nie ma potrzeby udzielenia odpowiedzi na pytanie trzecie.

## W przedmiocie kosztów

78 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

**Artykuł 13 decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia, przyjętej przez Radę Stowarzyszenia utworzoną na podstawie Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisanego w dniu 12 września 1963 r. w Ankarze przez Republikę Turcji z jednej strony i przez państwa członkowskie EWG oraz Wspólnotę z drugiej strony, zawartego, zatwierdzonego i ratyfikowanego w imieniu tej ostatniej decyzją Rady 64/732/EWG z dnia 23 grudnia 1963 r., należy interpretować w ten sposób, że uregulowania krajowe takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, które uzależniają wydanie zezwolenia na pobyt na czas określony na rzecz obywateli państw trzecich, w tym obywateli tureckich, od spełnienia warunku, że ich dane biometryczne będą pobierane, rejestrowane i przechowywane w centralnym zbiorze danych, stanowią „nowe ograniczenie" w rozumieniu tego przepisu. Takie ograniczenie jest jednak uzasadnione celem polegającym na zapobieganiu przestępstwom związanym z fałszowaniem tożsamości i dokumentów oraz zwalczaniu tych przestępstw.**

Podpisy